

Barcelona, del 1710 al 1715

VÍCTOR
OBIOLS

L'escriptor Jordi Carrió Figuerola (Barcelona, 1949) proposa una operació delicada, no pas insòlita, però treballosa i agosarada. Ell mateix ho explica en un text liminar: "[...] És un retrat personal de la ciutat des de l'any 1710 fins al 1715. Tot i que no pretén de cap manera ser una reconstrucció de l'estil literari de l'època, està escrit utilitzant la convenció del temps verbal present amb vocació d'autenticitat i de versemblança i amb tres intencions: compartir l'apropiació del passat des de la perspectiva del present, propiciar la comprensió del present a través de l'evocació del passat i fer-ho, tot això, des de la pers-

pectiva del sentiment poètic". Tot un programa.

D'antuvi cal dir que l'esforç és del tot lloable, i Carrió executa amb competència la seva operació. Amb pròleg de Jordi Llavina i epíleg de Joan Santanach, magnífics en el seu quefer crític, Carrió enfila dies amb rigor historicista i llambregades poètiques. Al llibre hi ha grans troballes com "Només la veu del vent solfeja la venjança" o bé "Només sota l'instant clement del somni les hores es desprenen de la força del malfat..." També alguns llocs comuns ("Cobriré de solitud la teva absència", o bé "em sento lliure com vol d'ocells en cel d'abril"), qui sap si potser deliberats.

El programa és per si mateix problemàtic: ¿com assolir "autenticitat i versemblança" des d'una

SUITE
BARCELONA
JORDI CARRIÓ
FIGUEROLA
EDITORIAL FONOLL
114 PÀG./15 €

llengua contemporània? ¿No hauria estat més eficaç experimentar "la música de llurs paraules", com diu l'historiador Albert García Espuche, d'aquells parlants? La llengua documentada és la transmesa pels notaris, i fora de la poesia popular, que ja és una impostació, es fa difícil de recrear la llengua parlada del set-cents, i per això Carrió opta per la seva llengua. Diu Joan Santanach que la seva intenció és transmetre la memòria del redactor fictici del text, massa tenyida, però, per la personalitat del redactor real, i Jordi Llavina titlla el dietari d'"enginyós experiment poètic", però, com passa amb Joan Perucho, l'autor s'emmiralla en un passat ben documentat que no deixa de ser un pretext per crear la seva pròpia literatura. ♦♦